

sonlige Rettigheder og saadanne Formuerettigheder, som ere uadskillelig knyttede til den berettigedes Person, dels Rettigheder, som i Folge Tredjemands Bestemmelse staa uden for Formuefællesskabet, dels Ejendele og Rettigheder, som ved Ægtepagt ere erklærede for Særeje.

Naar den første af disse Kategorier nævnes i nærværende Paragraf, er det væsentlig for Juldstændigheds Skyld, og ikke fordi man derved tror at indføre noget nyt. De Rettigheder, som her anføres som staaende uden for Formuefællesskabet, ere dels Rettigheder, der i deres Væsen maa betegnes som personlige, men dog kunne afgive Indtægt, hvorved især tænkes paa de forskellige Arter af retsbeskyttet ideel Produktion (Forfatterret, Kunstneres tilsvarende Ret o. s. v.), dels saadanne virkelige Formuerettigheder, som enten i Folge deres Natur eller paa Grund af positive Lovbestemmelser ere uadskillelig knyttede til den berettigedes Person, hvilket sædvanligvis vil vise sig i, at vel maasse den enkelte Præstation, men ikke selve Rettigheden kan overdrages til andre; herhen kan regnes Pensioner, Livrenter og Overlevelsesrenter, for hvilke sidste Bedkommende det tillige jævnlige vil være bestemt ved Lov eller særlig Bevilling, at de ikke kunne være Genstand for Kreditorers Forfølgning, fremdeles fideikommissariske Rettigheder og uoverdragelige Brugsrettigheder, til hvilke sidste det sædvanlige Livsfæste maa henregnes, samt endelig Næringsrettigheder og personlige Privilegier af tilsvarende Art, f. Eks. personlige Apotekerprivilegier. Om de nævnte Rettigheder og andre lignende, der ikke kunne udtømmende opregnes, gælder det allerede nu, at selve Rettigheden staa uden for Formuefællesskabet, hvilket bl. a. viser sig dert, at man formentlig ingen Sinds har antaget, at den først afdøde Ægtefælles Arvinger ved Skifte med den længstlevende, naar denne er Indehaver af de nævnte Rettigheder, kunne forlange Rettigheden evalueret, for at faa deres Andel i dens Værdi. Derimod vil det i Reglen være Tilfældet, at de Indtægter, som de nævnte Rettigheder afgive, og som sædvanligvis ville bestaa i Penge, indgaa i Fællesboet, for saa vidt som de falde, medens Formuefællesskabet varer, og i Almindelighed ville de af den Grund være Mandens Naadighed undergivne, men kunne dog ogsaa jævnlige paa Grund af Lov 7de Maj 1880, hvis Indhold er optaget i nærværende Lovforslags § 26, være Hustruens Naadighed undergivne. Ligeledes maa det antages, at hvis de her omhandlede Rettigheder ophøre paa en saadan Maade, at en Indtægt derved erhverves, f. Eks. naar en Livrente eller

Overlevelsesrente opgives mod et Pengevederlag, gaar ogsaa denne Indtægt ind i Fællesboet, da Rettighedens Natur som knyttet til den berettigedes Person dermed er ophørt, og da det kun var denne Rettighedens Natur, der medførte dens Egenkab som Særeje.

Undtagelse fra ovennævnte Regler kan der naturligvis gøres ved Ægtepagt, naar denne enten medfører, at der slet ikke er Formuefællesskab mellem Ægtefællerne eller dog kun et begrænset Formuefællesskab, fra hvilke heromhandlede Indtægter ere undtagne. Dernæst kan det tænkes, at Undtagelser gøres ved Lov, om der end ikke for Tiden kan anføres noget Eksempel herpaa, ligesom ogsaa ved Viljesbestemmelse af Tredjemand, f. Eks. hvis en af private tilstaaet Pension eller Understøttelse bindes til det nævnte Vilkaar.

ad § 18.

Den anden Række af Tilfælde ere de, i hvilke Tredjemands Bestemmelse medfører, at noget staa uden for Fællesskabet. Her ved tænkes fortrinsvis paa Arv eller Gave, naar Arvelader eller Giver har bestemt, at Arven eller Gaven skal være uden for Fællesskabet med Arvingens eller Gavemodtagerens nuværende, eller tilkommende Ægtefælle. I Almindelighed vil slikt Forbehold kun være taget med Hensyn til Kapitalen eller Ejendommen, men der er ikke noget i Vejen for, at det kan strække sig ogsaa til Indtægten. Lovforslaget benytter derfor Udtrykket „i det Omfang, dette er bestemt af Arveladeren eller Giveren“. I hvilket Omfang Arven eller Gaven skal være uden for Fællesskabet, beror paa paagældendes Viljeserklæring, og i saa Henseende kunne Fortolkningstvivel naturligvis opstaa. Det kan jaaledes være et Spørgsmaal, om der i en Bestemmelse om, at Arven eller Gaven skal være uden for Hustruens Formuefællesskab med Manden, samt at Renten eller Indtægten kun kan udbetales mod hendes Kvittering, ligger, at ikke blot Kapitalen, men ogsaa Renten eller Indtægten skal være Hustruens Særeje. Hvorledes der skal forholdes, naar det, hvori Arven eller Gaven oprindelig har bestaaet, ombyttes, f. Eks. en fast Ejendom sælges, eksproprieres eller forgaar, og en Assurance sum træder i Stedet, eller en Prioritetsobligation opsiges eller desl., maa ligeledes bero paa en Fortolkning af den Disposition, hvorved Tredjemand har bestemt, at Arven eller Gaven skal være Særeje. I Reglen vil den vel indeholde Bestemmelser herom direkte eller indirekte. Er det en Pengekapital, vil den i Reglen, hvis Formaalet skal opnaas, være haandlagt i Overmynderriet eller en lignende Institution, og Baandlæggelsen saa vel